

DARVASI LÁSZLÓ
MAGYAR SELLŐ

regény

A múlt esztendő késő őszenek egyik napján, amikor már rendszeresen dobáltak, amikor a kövek szálldosása igazán a szokás, a hétköznapiok részévé vált, valamint annak is híre ment, hogy a gróf úr egy igazi sellőt szállíttat magas falú üvegkádban Magyarországról, csak mert az egyik ottani halastóban efféle lényre leltek a királyi halászok, akik sokáig meg sem tudtak szólalni a döbbenettől,

mintha hangtalan beszélt,
énekelt volna,

és a gróf úr, amint a fülébe jutott a hír, nyomban intézkedett, hogy az a sellő az ő birtokába kerüljön, következképpen Henrik intező számos sürgős teendőjét hátrahagyva, illetve időlegesen elnapolva, lóhalálában elutazott Magyarországra,

micsoda egy érdekes ország, bazmeg,

és ott némi időtöltés után, melybe kirándulás, a helyi szokásokkal való ismerkedés, a helyi arisztokráciával való tartalmas eszmecserék, valamint természetesen a különös teremtmény többszöri alapos megtekintése után arra a következtetésre jutott,

a lény valóban sellő,

bír emberi jelleggel, természettel és karakterrel, de bizony még lelke is lehet, képes kifejezetten sírni, amennyiben tépik a pikkelyét, nyöszörögni is tud, énekelni is tud, ráadásul száj nélkül, csak mert arca, állapította meg Henrik intező úr, nincsen, nem baj, majd lesz, kinő vagy... vagy valami ilyesmi,

ha tehát a gróf úrnak ez kell,

következésképpen a hasonszörű, de magyar királyi intézővel Henrik úr hamar megegyezett a sellő értékét illetően, sikerült lealkudnia valamennyit a meglepően jelentékeny, arcpirítóan borsos árból, majd elégedetten hazaindult, és csaknem el is ért a grófi kastélyba, amikor történt egy kis malőr.

Nem probléma és nem gond, csupán *malőr*.

Egyelőre nem lehetett megoldást találni.

Maradtak pikkelyek a kád üvegfalán, odaragadtak. Olyanok voltak, mint óriási júdáspénzek, csillogtak-villogtak, ígértek ezt meg azt. A gróf alaposan leteremtette Henrik intézőt, majd kötelezte, hogy tegye jóvá a hibáját. Elég sokáig ordított vele, az az igazság. Fölpofozta! Henrik úr végül határozott ígéretet tett, hogy a sellőt megtalálják, kőből vésett arcán egyszerű gyermeki félelem tükröződött, és hát nincsen abban semmi különös, hogy be is csinált.

Azonban a szokásos városi feladatokat, úgy a lélektani, mint a praktikus teendőket nem lehetett elhanyagolni. Ha történik is kellemetlenség, bonyodalom, az élet megy tovább. Miután Henrik úr megérkezett a messzi Magyarországból, majd konzultált a gróf úrral, és töviről hegyire átgondolta az életét, eléggé át kellett, egy malőr után is át kell ugyanis, a magyar halászok döbbenetes elnémulásáról adott elő beszédet a téren.

Hogy az milyen megrendítő esemény volt, voltaképpen a lélegzéshez tudná hasonlítani.

Minden lélegzet, minden szívverés egy dráma, nem?

Arról nem beszélt, hogy a grófság határában az a kurva dög elszökött.

Arról beszélt, hogy

miféle csoda a szavak jövése-menése, áramlása, hullámozása, patakcsobogása!

Szépen beszélt a kissé sápadt Henrik intéző úr, már-már Livius Apollo művészetét idézte!

Az ember egyik legnagyobb találmánya
a kerék, a piszkafa és a kötelességtudat mellett,
hogy szavakkal szólhat a másikhöz, a szavait megválogat-
hatja, színezheti, forgathatja, párosíthatja, rendezheti, rö-
petheti, vagy mint a magokat, elvetheti.

A beszéd híd két ember között.

Okos, megfontolásra érdemes gondolatok voltak ezek, semmi kétség. Hosszasan szólt Henrik úr, olyan elragadta-
tottan, a hallgatóság néhány tagja kétség nélkül könnyezett,
és az orrát meg a szemét törölgette, és csak ketten ájultak el
a véget nem érő álldogálásban, miközben keringtek fölöt-
tük a késő őszi akaratos fuvallásaitól leszaggatott levelek. *Pi-
csába, ez a barom most tényleg elesett?!* Henrik úr csakhamar
oda lyukadt ki, hogy olyképpen is lehetséges beszélni, hogy
máskülönben csöndben vannak az emberek.

Pisszenés se hallik! Elhallgatnak, és mégis hallják egymást.
A szájuk elé helyezik a kezüket, egy kissé erősebben, szoro-
sabban, tessék, tessék, és mégis, lám, mintha kiáltoznának.

Micsoda hangzavar, kérem!

Ez is a beszéd csodája, hogy a legnagyobb némaságban is
hangzik.

Hangozhat. Próbálják meg. Igen, próbálják, gyerünk csak,
gyerünk! S mert az emberek fölfogták Henrik úr tanácsa-
it és javaslatait, elvárása szerint cselekedtek, mind a szájuk
elé illesztették a tenyerüket, hogy így fogjanak diskurálás-
ba. Nem kellett csalatkozniuk. Tökéletesen hallották, ho-
gyan szólítja őket a másik, illetve ők mit beszélnek a szom-
széddal, a rokonnal, az ismerőssel.

Most is ilyeneket kérdeztek,

neked mennyid van, te mennyit dolgozol,

te hogyan tettél szert erre meg arra,

nem gondolod-e, hogy én inkább megérdemeltem volna,

téged miért szeret jobban az Isten,

te miért nem szeretsz engem.

Mígnem az egykori szénégető Jonas tenyere elvált a szájától, magasba emelkedett. De mert a türelmetlen természetű felesége, a vékonyka Ágnes is ott állt mellette, Jonas mozdulatára egészen megrémült, mint aki a hirtelen rátörő aggodalomtól éppenhogy elveszti az ítélőképességét, az asszony megragadta a férje karját, és akkorát szorított rajta, hogy recscent az ingszövet, és Ágnesnek a figyelmeztetés eme erősebb formájára volt is alapos oka, érthető volt az aggodalma, hiszen Jonas igencsak csúnyán járt az elmúlt esztendőben a *csodás szívvirágok megsértése* miatt, nagyon ráfizetett a figyelmetlenségére és az otrombaságára, logikus lett volna, ha ezúttal nem keresi a bajt, és elővigyázatosabb, csak-hogy Jonas a veszedelemmel mit sem foglalkozva a többiek felé fordult,

engedelmükkel szólni kíván, mondta, valami apróság jutott az eszébe, ami talán mégis fontos lehet, és elhallgatott.

Henrik intéző úr kis ideig fürkészte, mutatoujjának körmével a fogát tisztogatta, megnézte az eredményt, a csipkét megigazgatta, majd megértően bólogatott,

hát persze, tessék, csak tessék,

mikor is gátolták önáluk a szabad, őszinte és keresetlen beszédet.

Soha.

Csak a handabandázóknak, a szarszavúaknak *legyintenek* a szájára, nemde.

Azt szeretné kérdezni, szólt ekkor kissé elbizonytalanodva Jonas, hogy az intéző úrnak mi is a neve, és Jonas tisztelttudóan meghajolt.

A nevem?!

Lett egy kis csönd, leereszkedtek a szájak elé illesztett tenyerek, néhány ajak elnyílt egymástól.

Bocsánat, de ezt nem érti, szólt az intéző, még mindig mosolygott.

Hogyan is hívják a tisztelt uraságot, furcsa mozdulatokkal mutogatott a szénégető, éppenséggel mintha valami mor-dállyal lődözne.

Vége jót kacagott az érintett, de hát ő Henrik úr!

Az intéző ő, Henrik úr!

Henrik, érti-e, ismételte az intéző.

Henrik vagyok, bazmeg!

Már tiszteletlenség ne essék, dörzsölte alkarjával a fejét Jonas, egyik lábáról a másikra billegett, ő régóta töpreng ezen, a múlt vasárnapon is pihennie kellett volna, egy ökör várta a hajnali elföldelést, a mészáros úr bízta meg a munkával, akihez már nyavalyásan került az állat, de reggelre kiszenvedett, ahogy mostanában kiszenved egy fejőstehén, máskor borjú vagy sertések, néha egész ketrecnyi nyúl lesz oda, de még kutyák tetemei is szaglanak az utak szélén, jóllehet az is igaz, hogy némelyeket *csak* agyondobtak, onnan tudni ezt, hogy hever a tetem mellett a kő, szóval hogy ő a pihenés helyett mégiscsak fölriadt, és csak gondolkodott, törte a fejét, pirkadatig forgolódott, mint akinek láz égeti az arcát, de hála istennek nem volt hőemelkedése, többször is megtapogatta a homlokát, ami inkább nyirkos volt, és hideg, szóval arra jutott ő, hogy a tisztelt intéző urat, bár lehetne az is, Henrik, már miért is ne, csakhogy, és ez itt a bökkenő, ez a nagyon furcsa, hogy azt ne mondja Jonas, határozottan nyugtalanító, szóval hogy Henrik urat mégsem Henrik úrnak hívják.

Az intéző úrnak nem ez a neve.

Valahogy máshogyan nevezik.

Nem akar találgatásokba bocsátkozni, hogy

Frigyes, Alfonz vagy Eugén.

Eugén?!

Barthold is lehetne, természetesen.

Én, Barthold?!

Ugyan már, nem vagy te Henrik, bazd meg magad, jó uram.

Majd Jonas az emberek figyelmétől övezve odaballagott a kőkúthoz, és a medence vaskurbliját megtekergetve újra működésbe hozta a vízemelő szerkezetet, mely a víz áramlásáért és csobogásáért volt tulajdonképpen a felelős. Pedig erős fájdalommal lehetett a kezeinek a szívvirágok megsértése óta. Erre már Jakab is előlépett, és becsülendő módon segítségére volt az apjának. Anyja őt sem tudta visszatartani. Néhány csavarintás után a vízilény máris beszélt és dúdolt. Jakab a cipőjét bámulta, gyöngyözött a homloka, és a pokolba kívánta az egész baszakodást.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2019-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Losoncz-Kelemen Emese
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Pintér József tervezte
Kiadványszám 9060
Garamond betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3949 6